

Giới thiệu Tương Phùng

Người ta bảo yêu thì cứ yêu, nhưng có đi chung đường với nhau cho đến cuối được hay không lại là một chuyện khác...

Ai lại chẳng từng có một vài mối tình, cũng dang dở dang. Không phải tình cảm không có, chỉ vì biết bao sóng gió mà phải chia xa... Là tương phùng hay xa cách, là khoảnh khắc hay một đời, nhiều lúc cũng là ý trời...

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: (H+) Đêm khuya trên bãi biển

Tại khu du lịch X

- Aaa! Anh là ai?

Bạch Vĩ Thanh nhanh chóng lùi về sau, trước mặt cô là một người đàn ông cao lớn, mặc đồ vest, gương mặt nhìn trong đêm tối không rõ, hấn lao đảo đi về hướng cô, miệng không ngừng nói lảm nhảm:

- "Tôi nóng, nóng quá! Giúp tôi!"

"Giúp anh chuyện gì chứ? Tránh ra!"

Vĩ Thanh vừa nói vừa lấy khăn tắm choàng lên người đi ngang tránh né anh ta. Nhưng do anh ta khỏe hơn nữa lại say sấn nên đã nắm chặt tay cô lại ôm lấy người cô.

"Tôi muốn... Nóng quá... mau giúp tôi đi!.... Phù phù...."- Anh ta vừa nói vừa thổi vào tai cô khiến cô tai cô đỏ cả lên. Cô liền dùng sức hất thật mạnh anh ta và nói:

- Cái gì? Muốn? Vậy anh tự làm đi! Tôi cho anh căn lều này đây!

Vừa mới nói xong cô lại bị anh ta đè xuống, hấn thổi nặng nhọc, người đầy mùi rượu.

Không lẽ anh ta bị bỏ thuốc, mất cả ý thức luôn rồi!

"Em đừng bỏ anh"- Anh ta nói thảm..

- Em nào ở đây chứ, tôi có bạn trai rồi, anh ấy đang đợi tôi ở khách sạn, anh buông tôi ra đi.!

Hấn mơ hồ nói:

- Tại sao! Em thích làm chuyện đó trong khách sạn à! Nơi đây cảnh sắc hữu tình, đã quá hợp rồi, hơn nữa, đêm khuya thanh vắng, một khúc đáng ngàn vàng... chúng ta đừng bỏ lỡ!

Trời ạ! Anh ta bị khiếm thính hả! Cô nói một đằng anh ta nghe một nẻo! Lại còn gì nữa chứ! Nổi cả da gà! Quả là không còn lý trí rồi!

"Anh say rồi! Thả tôi ra!"- Cô vùng vẫy nói.

Hấn ta không nói một lời nào tháo cả vạt ra trói tay cô lại, đặt xuống đất, hấn ta thú tính coi hết quần áo trần trụi ngồi trước mặt cô.

Cô chỉ biết nhắm mắt kêu cứu. Trong lúc đó, anh ta đặt môi mình lên môi cô, cô sắp ngạt, còn cảm nhận được hơi nóng từ người anh ta, cô cũng nóng không kém.

Hấn ta từ từ đưa xuống cổ, tay không ngừng sờ soạn sau lưng cô, rồi "rẹt" một cái, đường cúc áo của cô đã bị xé rách ra, anh ta kéo váy cô xuống và sau đó đến một mảnh vải che thân cô cũng không còn.

Cô tuyệt vọng la hét "Không" nhưng đã không còn sức lực nữa, tay chân cô nhùng nhem ra không thể cử động.

Cô khóc, nước mắt chảy đầm đìa. Hấn ta vẫn không thể kiểm soát được hành động của mình, sờ soạn khắp người cô, sau đó hấn đẩy người mạnh một cái...

Vĩ Thanh đang nửa tỉnh nửa mê phát ra âm thanh "Ư Ư..." rồi những tiếng thổi nặng nhọc, trong màn đêm tối tĩnh mịch, trong căn lều nhỏ chỉ nghe thấy

những âm thanh phát ra từ da thịt cọ xát, những tiếng rên ư ư hòa với tiếng nước mắt, còn có cả hơi thở hồng hộc chìm đắm trong đêm..

Cô mơ hồ nghĩ không lẽ cô phải kết thúc ở nơi đây sau, cô và bạn trai cô còn chưa... vậy mà... cô thật xấu hổ.

Sau khi thỏa mãn thú tính, hân thờ vài cái nằm sang một bên, cô cũng bất tỉnh nhân sự nằm mê mang, dưới cơ thể của hai người còn có chiếc khăn tắm màu trắng mà cô choàng lên người lúc này...

- ---- Khoảng 2h sáng

Cô chậm chậm mở mí mắt, vẫn còn thờ nặng nhọc, cô có cảm giác toàn thân đau đớn, có lẽ làm xong chuyện nên anh ta đã coi trời cho cô, nhưng cô vẫn không thể đi, cô gắng gượng một lát và ngồi dậy, giữa hai chân đau đớn và tê buốt.

Hắn ta vẫn còn say mê chưa tỉnh! Nhân dịp này, cô khăn trương lấy sức, mặc lại quần áo nhón vào, đi đến chỗ khác của căn lều lấy một chiếc khăn to gấp hai lần chiếc khăn tắm lúc này, choàng lên người bỏ lại những thứ cần lấy lại, một mình đi trên bãi cát...

Cô vẫn khóc, mắt cô đỏ hoe, người cô lạnh buốt không còn cảm giác nóng như lúc này nữa, cô đã không nhớ rõ mặt anh ta, cô muốn tự tử nhưng cô nhanh chóng dập tắt ý nghĩ ngu xuẩn đó trong đầu.

"Không được! Mình không thể chết! Chuyện gì cũng có cách giải quyết, mình... quay về trước đã. Nhưng ăn nói làm sao với Bắc Thần đây... thật là nhục nhã."

Vĩ Thanh lang thanh vô hồn trở về khách sạn

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Không được! Mình không thể chết! Chuyện gì cũng có cách giải quyết, mình... quay về trước đã. Nhưng ăn nói làm sao với Bắc Thần đây... thật là nhục nhã."

Vĩ Thanh lang thanh vô hồn trở về khách sạn.

- --- Ở trong khách sạn, bạn trai cô- Cố Bắc Thần vô cùng lo lắng khi không biết rằng cô tự ý ra ngoài mà không nói với anh, nên anh cũng bước ra, trong lúc xuống lầu, anh thấy một cô gái bước đi chập chững lao đảo ngã xuống

Anh nhận ra đó chính là cô- Vĩ Thanh, anh liền chạy đến gần cô, bế cô lên, miệng không ngừng gọi tên:

- Vĩ Thanh! Em làm sao vậy, Vĩ Thanh!

Rồi anh đưa cô lên phòng, đặt cô lên giường, ngồi kế bên gọi tên cô liên tục.

"Đừng! Đừng mà! A!" Cô nói mớ và tay quơ lung tung, Bắc Thần vội cầm tay cô lại an ủi:

- Vĩ Thanh! Có anh đây! Không sao!

Thanh từ từ mở mắt dậy, đầu óc cô vẫn còn mơ hồ, cô ngồi dậy gục mặt xuống khóc.

Lúc này Bắc Thần mới nhìn lại người cô, trên cổ cô đầy những vết ửng hồng, cổ tay sưng lên như bị trói lại và áo cô đã bị xé rách, nếu như không có chiếc khăn che lại thì sẽ thấy rất rõ, người cô nhếch nhác, mắt đỏ hoe.

Anh vội đặt tay lên vai cô hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao em lại thành ra như thế này? Em.. em mau nói cho anh biết đi? Anh rất lo lắng cho em đó, em có biết không?

Cô khóc òa lên, ôm chầm lấy anh:

- huhu! Em.. em định xuống lấy một số thứ để quên, khi đi vào em bị một người đàn ông tấn công và hắn còn....hic....

Bắc Thần vỗ nhẹ lên lưng cô:

- Anh hiểu rồi!

Cô ngẩng mặt lên hỏi anh:

- Bắc Thần, liệu anh có còn chấp nhận anh nữa không?

Anh vuốt tóc cô và nói:

- Ngốc à! Đâu phải em có ý! Chỉ là tai nạn thôi sao anh có thể trách em được! Nếu như trong bão tuyết hai ta đang đi em vô tình bị lừa bởi một con gió lạ, anh sẽ không ngại nắm tay em lại, ôm em và sưởi ấm cho em đến hết ngày dài.

- Cảm ơn anh! Em xin lỗi!

- Sao lại xin lỗi? Em có mệt không? Em uống nước rồi đi tắm đi, ngày mai chúng ta quay về Bắc Kinh!

- Ừm! Anh nghỉ trước đi!

Anh lấy tay lau nước mắt cho cô và mỉm cười.

- -----

Khoảng 3 giờ sáng

"A" Hắn ta tỉnh dậy, đầu óc trống rỗng, lấy tay đặt lên trán, đầu hắn đau vô cùng.

Sau đó hắn mở mắt ra nhìn lại thì hoảng hốt khi thấy bản thân hắn không một mảnh vải che thân, bên cạnh còn có chiếc khăn tắm màu trắng loang lổ những chất lỏng màu đỏ đã khô lại.

"Hả! Chuyện gì đã xảy ra vậy! Tại sao.... tại sao lại....?"

"Hôm qua mình uống say, sau đó có một đám người phụ nữ đến nói gì đó với mình và cùng uống, cô ta dẫn mình đi đến bãi biển và bỏ mình lại ở đó....a đầu mình.... nếu nhớ không lầm thì mình đã vào đây, và ở đây có một cô gái..."

Hắn nhớ lại và đánh vào trán mình. Trời ạ! Sao mày lại có thể làm ra loại chuyện đó với người ta chứ!, mày điên rồi, mày là thằng tởm. Những suy nghĩ đó cứ quay cuồng trong đầu hắn, hắn ta đắm mình xuống đất một cái.

- Chắc chắn là có người giở trò! Mình chỉ đến đây chơi không quen ai sao lại bị hại, phải trở về!

Nói xong hắn mặc quần áo vào và chỉnh tề trang phục, đi ra khỏi căn lều nhanh chóng, đi về Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Hắn nhớ lại và đánh vào trán mình. Trời ạ! Sao mày lại có thể làm ra loại chuyện đó với người ta chứ!, mày điên rồi, mày là thằng tởm. Những suy nghĩ đó cứ quay cuồng trong đầu hắn, hắn ta đắm mình xuống đất một cái.

- Chắc chắn là có người giở trò! Mình chỉ đến đây chơi không quen ai sao lại bị hại, phải trở về!

Nói xong hắn mặc quần áo vào và chỉnh tề trang phục, đi ra khỏi căn lều nhanh chóng, đi về Bắc Kinh.

- -----

Bắc Thần là chủ tịch của tập đoàn Cổ thị, Vi Thanh cũng làm việc trong đó và cũng là trợ lý riêng của anh, tiếp xúc lâu nên hai người này sinh tình cảm và yêu nhau.

Tại thành phố Bắc Kinh. Sau khi Vi Thanh và Bắc Thần quay về Bắc Kinh thì họ vẫn sống đầm ấm với nhau, bỏ qua tất cả chuyện quá khứ, hai người cũng đã bàn đến việc đính hôn để tiến đến hôn nhân, nhưng hai tuần khi đang làm việc ở công ty thì đột nhiên Vi Thanh ngã xỉu trong phòng làm việc. Nghe tin, Bắc Thần cũng lật đật ngưng cuộc họp để đưa cô đến bệnh viện.

"mời người nhà của bệnh nhân Bạch Vi Thanh, đến lấy kết quả"- Cô bác sĩ nói.

- Ồ xin chào bác sĩ! Cô ấy sao rồi?- xin chúc mừng anh! Vợ anh đã mang thai được 9 ngày rồi, hiện tại thai phụ vẫn còn rất yếu, cần được tĩnh dưỡng nhiều hơn!

- Hà? có.. có thai?

- Đúng rồi! anh trong cô ấy đi, tôi ra ngoài!

- À... Cảm ơn bác sĩ!

Sau khi bác sĩ đi ra anh ngồi kế bên cô, mặt trầm tư, nắm lấy tay cô. Cô cũng tỉnh dậy nhìn anh và nói với anh:

- đây là đâu vậy?

- đây là bệnh viện!

- sao em lại ở trong đây?

- Lúc nãy trong công ty em ngất xỉu, anh đưa em đến đây.... bác sĩ nói rằng....

- Nói gì?

- Em đã có thai, được 9 ngày rồi!

Vì Thanh sau khi nghe được câu nói đó mặt liền sầm xuống, cô rướm nước mắt:

- Bác Thần! đứa bé là vô tội! Anh đừng bắt em bỏ nó có được không?

Anh xoa bàn tay cô nói:

- Em nói gì vậy? trẻ con vô tội! con của em thì nó cũng là con của anh, quan trọng hơn hết là em, em thuộc về anh, không là của ai khác.

Cô lập tức ôm anh và nói:" cảm ơn anh! em rất yêu anh, anh là một người đàn ông tốt, được sống bên anh, đúng là hạnh phúc!"

"Được rồi! Chúng ta quay về nhà tính chuyện kết hôn đi, nếu không con em sẽ lớn, làm cô dâu sẽ xấu đó!"- Bác Thần nói.

- nhưng liệu bác gái có còn chấp nhận em không? em... em cảm thấy rất có lỗi!

Bác Thần mỉm cười nói lại một lần nữa:

- Anh đã nói rồi! con của em cũng là con của anh!

Vì Thanh cảm thấy rất vui vì mình có được một người yêu vô cùng hoàn hảo, cô âm thầm suy nghĩ: Cảm ơn anh! em yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vị khách không mời

Rồi hai người cùng nhau trở về nhà gặp mẹ của Bác Thần, để nói chuyện kế hoạch đám cưới, đúng lúc đó ở nhà cũng có một vị khách không được nghênh hoàng- Nhạc Bính Hoa, cô ta trước kia thích Bác Thần, đeo bám anh nhưng lại bị từ chối, đến bây giờ cô ta vẫn không chịu từ bỏ anh mà vẫn cứ đến làm phiền cuộc sống gia đình họ, Nhạc Bính Hoa vốn con gái độc nhất của Thống đốc Nhạc Danh, tính tình kiêu căng và hống hách, đã nhiều lần gây sự với Vì Thanh và lấy địa vị thân thế ra để chèn ép cô buộc cô phải rời xa Bác Thần. Nhưng Bác Thần chỉ yêu Vì Thanh nên cô ta rất âm ỉ.

Sau hôm nay cô ta lại đến đây, mỗi lần cô ta đến chắc chắn không có việc gì may mắn.

Bác Thần dìu Vì Thanh ngồi trên ghế sofa, đứng lưng mẹ anh cũng đang ở đó, anh trực tiếp nói luôn:

- Thừa mẹ! Con muốn kết hôn với Vì Thanh càng sớm càng tốt!

"Cái gì! Kết hôn á! Không được! Em không cho phép anh cưới nhỏ á đó!"- Bính Hoa sẵn hòng lên.

Mẹ Bác Thần- Bà Cố liền quay sang cô nói chậm rãi:

- Nhạc tiểu thư, tôi hiểu tâm tình của cô nhưng chuyện yêu đương vợ chồng là do Bác Thần quyết định, nó yêu ai cưới ai là chuyện của nó, chỉ cần người con gái đó yêu nó thật lòng, hiền lành nét na là tôi đều chấp nhận.

Bắc Thần quay sang cười rạng rỡ với Vĩ Thanh, rồi quay sang nói với mẹ mình:

- Mẹ sẵn tiện con muốn nói với mẹ một chuyện luôn, Vĩ Thanh... cô ấy đã có thai rồi...

"Sao? Hai người có con với nhau luôn rồi à! Không thể nào!"- Bính Hoa đứng lên nói.

Bà Cố liền vui mừng rạng rỡ khi biết mình sắp có cháu nội:

- Có thai! Vĩ Thanh vậy là ta sắp làm bà rồi sao? Đứa bé được bao nhiêu tuần rồi?

"Dạ thưa bác! Thật ra chỉ mới có 9 ngày thôi!" Vĩ Thanh nói nhưng khuôn mặt vẫn hiện lên nỗi áy náy.

- Vậy thì quá tốt rồi! Không được! Nhất định phải nhanh chóng kết hôn, nếu không để đứa bé lớn hơn sẽ bị thị phi! Vĩ Thanh từ nay con nhất định phải chăm sóc cho bản thân mình và đứa nhỏ thật tốt. Cháu ta nhất định phải được bình an.

Bính Hoa ở một bên bị coi như là không khí, xem gia đình người ta hạnh phúc mà lòng căm phẫn, hét lên:

- Đủ rồi đó! Các người coi tôi ra gì thế! Hừ! Bác à! Bác có chắc cái thai đó có phải là của Bắc Thần hay không? Không chừng lại là con hoang của một tên nào đó! Chưa kết hôn mà đã mang thai! Đúng là không ra gì!

Vĩ Thanh lập tức xịu mặt xuống, không nói gì, dù gì cô ấy nói cũng đúng, hơn nữa bây giờ cô và anh ấy lại nói dối bà Cố, cô làm gì có tư cách nói lại, cô đúng là không bằng cô ấy.

Bà Cố lập tức phản bác lại:

- Nhạc tiểu thư, cô dù gì cũng là con gái của thống đốc, cô nên ăn nói cẩn thận một tí, đừng để người khác nhìn vào bình phẩm nhân cách của mình.

Bắc Thần cũng nói thêm:

- Nhạc Bính Hoa, tôi nghĩ tôi không xứng đáng với cô đâu, sẽ có một người khác xứng đáng hơn tôi, tôi chỉ yêu một người, đó là Vĩ Thanh mà thôi! Xin lỗi!

Cô ta lập tức gắt lại:

- Xin lỗi, xin lỗi! Xin lỗi thì được gì hả? Em mới chính là người yêu anh nè! Con nhỏ đó nó làm gì sánh được với em! Bắc Thần! Anh bị cô ta mê hoặc rồi!

Rồi cô ta chỉ tay sang Thanh:

- Còn mày nữa, mày mê hoặc người đàn ông của tao, mày không biết xấu hổ à! Mày là cái thá gì chứ!

"Cô nói tôi sao không xem lại mình"- Vĩ Thanh ức chế thốt ra một câu.

"Thôi đủ rồi! Nhạc Bính Hoa! Cô đi đi, vợ tôi cần được nghỉ ngơi, ồn ào quá sẽ làm ảnh hưởng tới đứa trẻ. Vĩ Thanh anh đưa em lên phòng."- Bắc Thần nói xong cùng Thanh đi lên lầu.

Bính Hoa cô ta nghiến răng, bề mặt quay đi ra khỏi cổng.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Anh muốn ngủ với vợ anh

Kể từ ngày hôm đó, Nhạc Bính Hoa luôn luôn ám ức trong lòng, cô liền nghĩ kế thuê một gã hành tung bí mật theo dõi Vĩ Thanh. Gã này là một tên điệp viên chuyên nghiệp, hần theo dõi tới tận biệt thự Cố gia. Trong đêm hần còn trèo lên tầng hai và phá cửa sổ đột nhập vào phòng của riêng của Vĩ Thanh, đặt cả thiết bị nghe lén theo lời dặn dò của cô chủ.

Bính Hoa bây giờ đã trở nên mù quáng. Tình yêu rất đẹp và nó mang đến cho con người ta cảm giác hạnh phúc, bình yên. Nhưng nếu yêu mà đặt sai chỗ mà cố chấp hành động thiếu suy nghĩ nó sẽ trở thành bi kịch đau thương....

- ---

Ở phòng riêng của Vi Thanh.

"Cốc Cốc"

- Anh vào được không?

Nghe thấy anh gõ cửa, cô đi ra mở cửa cho anh vào.

Khi đi vào anh cùng cô ngồi xuống giường, anh nắm tay cô nói:

- Máy ngày nay lo bận việc tổ chức đính hôn và đám cưới không chăm sóc tốt cho em, em có giận anh không?
- Anh nói gì vậy? Sao em có thể giận anh được chứ? Em cảm ơn anh và gia đình anh còn không hết sao lại giận anh được?
- Vi Thanh! Anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống vô cùng hạnh phúc! Em này! Nên nghĩ xem chúng ta đặt con tên gì đây nhỉ?
- Bắc Thần! Liệu mẹ anh biết chuyện đứa bé này không phải con của anh, mẹ anh có đuổi em không?
- Chắc! Anh không muốn nói chuyện này nữa! Tính sau được không? Bây giờ anh buồn ngủ rồi!
- Vậy anh về phòng của mình đi, em cũng buồn ngủ rồi!

Bắc Thần ôm lấy Vi Thanh và hôn lên má cô:

- Anh không về! Đêm nay anh ngủ với vợ anh!

Cô đỏ mặt đẩy anh ra:

- Bắc Thần! Bây giờ em mới phát hiện anh xấu xa như vậy đó! Anh đi chết đi!

Cô vừa nói vừa lấy gối đánh anh.

Bắc Thần vội đánh trống lảng:

- Ô....! Anh buồn ngủ rồi! Chúng ta ngủ thôi vợ yêu!

Nói xong anh ôm cô nằm xuống và nhắm mắt.

"Đồ đáng ghét" Cô nói nhỏ.

- ----

Ở chỗ của Bích Hoa, cô ta nghe thấy hết cuộc trò chuyện của hai người, còn bị ăn cắp lương ngáp mặt nhưng cô vô cùng hả hê khi biết được một tin vô cùng sốc: Cái thai chết tiệt đó không phải của Bắc Thần.

Cô ta lập tức nhờ chuyên gia máy vi tính tua lại đoạn hội thoại và lưu lại ra một chiếc USB và một âm mưu mới sắp bắt đầu.

-

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ở bên anh lúc nào cũng nguy hiểm

Không để ý đến lời họ nói, cô ta móc điện thoại ra, mở âm lượng thật to, phát đoạn nói chuyện về đứa bé ngày hôm qua lên.

- Hừ! Bác yêu dấu! Bác có nghe rõ chưa! Là con dâu yêu quý của bác đó! Cô ta có thai với người đàn ông nào đó bên đường, không phải là Bắc Thần đó! Còn anh ấy, biết rõ việc này mà còn bao che cho cô ta, đúng là bị mê mù rồi!

Nghe xong sự thật này, bà Cố thật sự rất sốc, bà tức giận đi lướt qua hai người và nói:

- Hủy chuyện đám cưới đi! Nhà họ Cố không có người con dâu như cô!

Vĩ Thanh khụy gối xuống khóc, Bắc Thần cũng vội chạy đến cầu xin mẹ mình:

- Mẹ! Con biết con sai! Nhưng mà chuyện đó chỉ là truyện tai nạn ngoài ý muốn, cô ấy không cố ý, hơn nữa con yêu cô ấy thật lòng mà! Mẹ à...

Không đợi Bắc Thần nói xong, bà nạt lại:

- Con sau này đừng nhắc cô ta trước mặt mẹ! Và chuyện sau này cũng cấm con nhắc.

"Hừm cô thấy chưa! Cô không xứng có được tình yêu của anh ấy đâu! Người mặt váy cưới lộng lẫy là tao! Là tao đó mày có biết không?"- Bính Hoa vừa nói vừa nâng cằm cô lên, vẻ mặt hả hê.

- Đồ ác độc!

Vĩ Thanh hát mạnh tay cô ta ra, cô ta "a" một tiếng rồi văng ra xa.

- Con đi chó! Mày dám xô tao hả?

Nói xong ả ta túm tóc cô đẩy vào phía cách cổng, Vĩ Thanh bị hát vào cổng rồi cô khụy xuống, lấy tay ôm bụng kêu: "Ah.... ah..."

Bắc Thần nghe thấy tiếng rầm liên nhưng tranh cãi với mẹ quay sang nhìn thì thấy cô đau đớn rồi ngất xỉu. Anh liền chạy đến bế cô lên xe lập tức chở cô đi đến bệnh viện.

Khi đến bệnh viện, cô được chăm sóc và tỉnh dậy sau vài giờ.

Bác sĩ đến chỗ của hai người cầm một tờ giấy và nói:

- Cô thật là may mắn, con cô không sao cả, do cô đang mang thai sức khỏe rất yếu, hơn nữa do chấn thương tâm lý và va chạm quá mạnh nên rất dễ tổn thương và ảnh hưởng tới thai nhi. Hiện giờ thì không sao rồi, nhưng đừng để những việc tồi tệ xảy ra nữa với cô ấy!

- Dạ! Cảm ơn bác sĩ!

Nói xong ông ta cũng đi ra ngoài.

Bắc Thần ở trong phòng chờ một cái rờ dài:

- Hazzz! Anh xin lỗi em, thật tình là anh không biết phải làm sao để hai đứa mình bên nhau nữa, em ở bên cạnh anh thì sẽ rất nguy hiểm.

- Bắc Thần! Chúng ta chia tay đi!

- Không được! Anh không cho phép em chia tay! Chúng ta yêu nhau mà!

- Nhưng nếu ở bên cạnh anh, mẹ anh sẽ không chấp nhận, hơn nữa cô ta cũng sẽ đến và làm đủ mọi chuyện để hại em! Em thực sự không chịu nổi đâu! Nếu như yêu nhau mà vật vã như thế! Thì chúng ta kết thúc đi! Mọi chuyện nó sẽ ổn cả khi em rời xa anh!

- Em đừng nói vậy! Anh sẽ không buông em đâu!

- Sao anh nhu nhược quá vậy hả! Anh có phải đàn ông không? Tại sao anh có thể chấp nhận đổ vỡ cho người khác như thế hả! Anh có thấy nhục không?

Anh nghe cô nói như thế nhất thời nóng giận, nói lại:

- Được rồi! Từ nay anh sẽ mặc kệ em, không quan tâm em nữa! Cho dù có chuyện gì anh cũng sẽ không màng tới!

Rồi anh bước ra ngoài phòng khám lái xe về nhà, nhưng khi gần về tới nhà anh suy nghĩ lại và quay trở lại bệnh viện tìm cô để bình tĩnh nói lại nhưng khi vào phòng khám không thấy cô đâu. Anh lật đật chạy đi hỏi y tá thì không lấy được thông tin gì.

"Bây giờ cô ấy đi đâu được chứ!"

Anh lại lái xe đi tìm cô.

Trong lúc đó cô từ một góc tường của bệnh viện đi ra nhìn theo anh, lòng cô đau như cắt, nhưng nếu hai người chia tay, thì cô và con sẽ giữ được an toàn, giữ được bình yên cho nhà họ Cố nữa!

Cô bắt chiếc taxi đi về nhà ba mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vị khách không mời 2

Không để ý đến lời họ nói, cô ta móc điện thoại ra, mở âm lượng thật to, phát đoạn nói chuyện về đứa bé ngày hôm qua lên.

- Hừ! Bác yêu dấu! Bác có nghe rõ chưa! Là con dâu yêu quý của bác đó! Cô ta có thai với người đàn ông nào đó bên đường, không phải là Bác Thần đó! Còn anh ấy, biết rõ việc này mà còn bao che cho cô ta, đúng là bị mê mù rồi!

Nghe xong sự thật này, bà Cổ thật sự rất sốc, bà tức giận đi lướt qua hai người và nói:

- Hủy chuyện đám cưới đi! Nhà họ Cổ không có người con dâu như cô!

Vĩ Thanh khụy gối xuống khóc, Bác Thần cũng vội chạy đến cầu xin mẹ mình:

- Mẹ! Con biết con sai! Nhưng mà chuyện đó chỉ là truyện tai nạn ngoài ý muốn, cô ấy không cố ý, hơn nữa con yêu cô ấy thật lòng mà! Mẹ à...

Không đợi Bác Thần nói xong, bà nạt lại:

- Con sau này đừng nhắc cô ta trước mặt mẹ! Và chuyện sau này cũng cấm con nhắc.

"Hừm cô thấy chưa! Cô không xứng có được tình yêu của anh ấy đâu! Người mặt váy cưới lộng lẫy là tao! Là tao đó mà có biết không?"- Bình Hoa vừa nói vừa nằng nặc cô lên, vẻ mặt hả hê.

- Đồ ác độc!

Vĩ Thanh hét mạnh tay cô ta ra, cô ta "a" một tiếng rồi văng ra xa.

- Con đi chó! Mày dám xô tao hả?

Nói xong ả ta túm tóc cô đẩy vào phía cách cổng, Vĩ Thanh bị hất vào cổng rồi cô khụy xuống, lấy tay ôm bụng kêu: "Ah.... ah..."

Bác Thần nghe thấy tiếng rầm liên nhưng tranh cãi với mẹ quay sang nhìn thì thấy cô đau đớn rồi ngất xỉu. Anh liền chạy đến bế cô lên xe lập tức chở cô đi đến bệnh viện.

Khi đến bệnh viện, cô được chăm sóc và tỉnh dậy sau vài giờ.

Bác sĩ đến chỗ của hai người cầm một tờ giấy và nói:

- Cô thật là may mắn, con cô không sao cả, do cô đang mang thai sức khỏe rất yếu, hơn nữa do chấn thương tâm lý và va chạm quá mạnh nên rất dễ tổn thương và ảnh hưởng tới thai nhi. Hiện giờ thì không sao rồi, nhưng đừng để những việc tồi tệ xảy ra nữa với cô ấy!

- Dạ! Cảm ơn bác sĩ!

Nói xong ông ta cũng đi ra ngoài.

Bác Thần ở trong phòng thở một cái rồ dài:

- Hazzz! Anh xin lỗi em, thật tình là anh không biết phải làm sao để hai đứa mình bên nhau nữa, em ở bên cạnh anh thì sẽ rất nguy hiểm.

- Bác Thần! Chúng ta chia tay đi!

- Không được! Anh không cho phép em chia tay! Chúng ta yêu nhau mà!

- Nhưng nếu ở bên cạnh anh, mẹ anh sẽ không chấp nhận, hơn nữa cô ta cũng sẽ đến và làm đủ mọi chuyện để hại em! Em thực sự không chịu nổi đâu! Nếu như yêu nhau mà vật vã như thế! Thì chúng ta kết thúc đi! Mọi chuyện nó sẽ ổn cả khi em rời xa anh!

- Em đừng nói vậy! Anh sẽ không buông em đâu!

- Sao anh nhu nhược quá vậy hả! Anh có phải đàn ông không? Tại sao anh có thể chấp nhận đổ vỡ cho người khác như thế hả! Anh có thấy nhục không?

Anh nghe cô nói như thế nhất thời nóng giận, nói lại:

- Được rồi! Từ nay anh sẽ mặc kệ em, không quan tâm em nữa! Cho dù có chuyện gì anh cũng sẽ không màng tới!

Rồi anh bước ra ngoài phòng khám lái xe về nhà, nhưng khi gần về tới nhà anh suy nghĩ lại và quay trở lại bệnh viện tìm cô để bình tĩnh nói lại nhưng khi vào phòng khám không thấy cô đâu. Anh lật đật chạy đi hỏi y tá thì không lấy được thông tin gì.

"Bây giờ cô ấy đi đâu được chứ!"

Anh lại lái xe đi tìm cô.

Trong lúc đó cô từ một góc tường của bệnh viện đi ra nhìn theo anh, lòng cô đau như cắt, nhưng nếu hai người chia tay, thì cô và con sẽ giữ được an toàn, giữ được bình yên cho nhà họ Cố nữa!

Cô bắt chiếc taxi đi về nhà ba mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mẹ

Trong lúc đó cô từ một góc tường của bệnh viện đi ra nhìn theo anh, lòng cô đau như cắt, nhưng nếu hai người chia tay, thì cô và con sẽ giữ được an toàn, giữ được bình yên cho nhà họ Cố nữa!

Cô bắt chiếc taxi đi về nhà mẹ mình.

Khi về đến nhà, mẹ cô mở cửa chào đón cô:

- Vi Thanh! Sao con lại về đây? Không phải con đang sống ở nhà Bắc Thần sao?

Cô gục mặt bước vào nhà, nói với bà:

- Mẹ, con và anh ấy chia tay rồi! Con sẽ về đây nuôi con một mình!

"Cái gì? Con... con có thai với Bắc Thần luôn rồi?"- Bà mặt xanh hỏi cô.

- Cái thai này nó.... không phải của anh ấy! Con thật sự cũng không rõ nó là của ai nữa!

Sau đó cô kể lại tất cả mọi chuyện cho mẹ mình nghe, bà nghe xong thấu hiểu và thương cho đứa con gái của mình, liền an ủi cô:

- Thật là quá đáng, con từ nay cứ ở nhà, hai mẹ con ta sẽ đùm bọc nhau mà sống.

- Mẹ! Con cảm ơn mẹ!

- ----- Từ ngày hôm đó trở đi, Bắc Thần Vẫn thường xuyên đến nhà mẹ cô, gọi cô, nhưng cô không ra ngoài chỉ đứng trên lầu nhìn xuống và khóc.

Cứ thế hai tháng trôi qua, Bắc Thần vẫn không thể quên được cô ấy. Biết rõ điều này, Nhạc Bình Hoa rất tức giận, cô ta cứ tưởng chỉ cần đuổi cổ Thanh ra khỏi Cố gia thì cô sẽ hoàn thành mục đích nhưng không ngờ lại thành ra như thế này nên cô ta đã rất tâm muốn giết Thanh.

Ngày hôm đó, mẹ Vi Thanh dưới lầu đi lên trên phòng nói với Vi Thanh:

- Vi Thanh! Mẹ đi ra ngoài mua một ít đồ, con ở nhà đi đứng cẩn thận đó!

Cô nghe thấy và dạ một tiếng, sau khi mẹ cô đi trong lòng cô cảm thấy vô cùng bất an trong lòng, rồi hai tiếng, ba tiếng, 5 tiếng trôi qua vẫn không thấy mẹ cô về. Cô gọi điện thoại cho bà thì một giọng nói lạ mặt bắc máy:

- Alo! Cô gì đó ơi! Người nhà cô bị ô tô đâm trúng bây giờ tử vong tại chỗ rồi! Cô mau đến đường X nhanh lên!

Nghe xong cú điện thoại, cô như bị một cú trời văng, hấp há chạy ra ngoài, cô chạy rất nhanh, rất nhanh và cuối cùng cô cũng đến được đường X, nơi một đám đông người đang xì xào ở đó, cô chen chân vào trong đám đông.

"Tránh ra! Làm ơn tránh đường!"

Trước mắt cô là một cảnh tượng đau lòng, mẹ cô nằm trên đường, trán tuôn máu, toàn thân trầy xước, bên cạnh chiếc túi xách với đồng hồ văng ra lộn xộn dính cả máu tươi.

Cô gào khóc lên, đỡ lấy mẹ cô ôm vào lòng kêu đau đớn: "Mẹ! Hu hu! Tại sao mẹ lại bỏ con, không có mẹ con phải sống sao đây! Hu hu!"

...."Mẹ"

"MẸ!...Hic..."

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sự thật phía sau tai nạn

Sau bi kịch ngày hôm đó, cô ở nhà tổ chức lễ tang cho mẹ mình trong vòng bảy ngày, Cố Bắc Thần cũng hay tin và đến nhưng lần này anh không đến để xin lỗi cô, mà anh lặng lẽ đi vào nhà, thấy cô đang quỳ gối trước bàn thờ mẹ khóc thút thít sưng cả mắt. Anh cũng yên lặng đi đến thấp một nén nhang, rồi quay lại ngồi gần và đặt tay lên vai cô, cô vẫn khóc, mắt cô đỏ hoe.

- Bắc Thần! Tại sao! Tại sao ông trời lại trêu ngươi như thế! Ông cướp đi người mà em yêu thương nhất! Tại sao hả! Tại sao lại không phải là em? Hả?...Hic...Hư u....

Anh cũng không nói gì, trong lòng anh cũng rất đau đớn, cảm giác mất đi người thân không phải anh chưa từng trải, ngày đó khi ba anh mất, anh cũng rất đau lòng! Cảm giác ấy như những mũi dao khứa vào trong tim, tựa như cơ thể đã mất đi một bộ phận, vô cùng đau đớn....

Về vụ tai nạn của mẹ cô thì người lái xe cũng đã đi đến đồn cảnh sát thú tội. Nhưng Vĩ Thanh vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, tại sao mọi chuyện có thể kết thúc dễ dàng như vậy chứ! Không hề ổn....

Đột nhiên lúc đó vọng lên giọng chua chát của một cô gái đánh đá:

- Tôi đã bảo cô tránh xa Bắc Thần ra, thế mà cô vẫn đu bám anh ấy là sao hả? Ngay cả khi cô nhận lấy cái kết đắng như thế này cô vẫn không buồn anh ấy được! Hừ!

Bắc Thần và Vĩ Thanh quay lại nhìn cô ta, cô tỏ mặt chềnh vênh chống hông đứng nghênh ngang trong nhà.

Hai người không cần phải nghĩ nhiều cũng đã phần nào đoán được chân tướng của sự việc.

Vĩ Thanh nghiêng răng lao đến bóp cổ cô ta, hét lên:

- Cô đúng là lòng lang dạ thú, cô muốn gì thì trút lên đầu tôi nè! Cần gì phải sai người đi giết mẹ tôi thế hả? Đồ cảm thú!

Ả ta cũng không chịu thua dùng thật nhiều sức đẩy Thanh ra, thấy vậy Bắc Thần nhanh chóng chạy đến đỡ cô:

- Bính Hoa! Cô thật khiến tôi thất vọng, cô đừng nghĩ cô làm mưa làm gió ở đây sẽ không bị gì, sớm muộn cô cũng sẽ rơi vào vòng pháp luật!

- Hừ! Khi nào cô ta và anh khờ dốt dính líu với nhau nữa thì em chắc chắn sẽ tha cho cô ta. Còn nếu không thì người tiếp theo chết đi sẽ là cô ta!

Vĩ Thanh vội chạy ra khỏi nhà, Bắc Thần cũng định đuổi theo nhưng Bính Hoa liền chặn đường:

- Anh muốn cô ta chết đến vậy sao?

Nếu muốn cô ta còn sống thì anh phải kệ cô ta!

Bắc Thần mặc dù rất lo lắng cho Vĩ Thanh nhưng anh không thể nào bảo vệ cho cô, anh tự trách mình trong lòng: Bắc Thần, mày thật vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Sẩy thai

Vĩ Thanh bắt đầu chạy trong vô thức, nước mắt cô cứ không ngừng rơi, trong đầu cô bây giờ hoàn toàn trống rỗng, cô muốn quên hết tất cả mọi chuyện bị thương này, sống một cuộc sống bình yên.

Trời dần trở nên tối và các hạt mưa cũng đã trở nên nặng hạt, " tí tách, rào rạt" mưa rơi ướt hết con người, cô ngã khụy xuống trên lề đường, một tay ôm bụng, một tay chống xuống đường đỡ lấy thân thể nặng nề. "Hur..ur." Cô vẫn khóc, đến khi không thể khóc được nữa cô lại bắt đầu cảm thấy đau đớn ở vùng bụng, nhìn xuống dưới chân lại có cả một dòng máu đỏ tươi tuôn ra, đỏ hết cả chiếc váy.

" Ah... ah.... đau quá...cứu tôi với"

Những con người ít ỏi đi trong mưa đi đến đứng xung quanh cô, nhưng lại vô tâm họ chỉ đứng nhìn người phụ nữ kêu đau đớn mà không hề đến giúp. Rồi từ trong đám đông, một người đàn ông mặc vest đen lao vào, bế cô lên xe, đưa cô đến bệnh viện.

- ----

Một tiếng, hai tiếng trôi qua, Tịch Vũ ngồi chờ trên hàng ghế cuối cùng bác sĩ cũng từ phòng cấp cứu đi ra. Anh cũng hỏi bác sĩ với vẻ mặt đầy lo lắng:

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

Người bác sĩ từ tốn kéo chiếc khẩu trang xuống, khuôn mặt nhăn nhó, trả lời anh:

- Chúng tôi thật sự rất tiếc, nhưng do thai nhi trong ba tháng đầu rất dễ sảy, hơn nữa, cô ấy bị chấn động tâm lý quá mạnh, dẫn đến người mẹ bị rối loạn tự miễn như hội chứng Antiphospholipid ảnh hưởng đến quá trình truyền máu, chất dinh dưỡng cho thai nhi khiến cho thai nhi ngừng phát triển. May mà vẫn giữ được an toàn cho người mẹ.

Bác sĩ còn nói thêm:

- Hiện tại cô ấy đang được đưa vào phòng hồi sức, anh có thể vào thăm được đó.

Tịch Vũ cảm ơn bác sĩ rồi nhanh chóng vào phòng hồi sức xem cô như thế nào. Cô nằm trên giường, bên cạnh ống dịch truyền, mắt cô vẫn nhắm.

Anh nghĩ những người ở ngoài đường lúc nãy đúng là vô tâm, họ thấy người gặp nạn như vậy mà lại không đến giúp, còn đứng đó xì xào, đúng là con người bây giờ thật máu lạnh.

Rồi anh mới nhìn kỹ lại Vĩ Thanh, càng nhìn anh lại càng cảm thấy rất quen thuộc, giống như cô gái đêm ấy. Anh không biết mình có nhầm hay không nhưng thực sự anh cảm thấy cô ấy rất quen thuộc. Nhưng rồi anh cũng bỏ suy nghĩ đó qua một bên, anh ngồi trên ghế nhắm mắt lại, mơ màng ngủ thiếp đi.

Chợp mắt được một hồi lâu, anh bỗng tỉnh giấc khi nghe thấy " ah..Cứu..."

Vĩ Thanh nói nói rồi bật người ngồi dậy, cô lấy tay sờ sờ bụng mình, rồi nhăn mặt quay sang nhìn anh.

- Đứa bé đâu?

Anh nhìn cô thờ dài và trả lời:

- Nó mất rồi!

Cô quay mặt đi ra hướng khác, thờ thất vọng, tâm trạng của cô bây giờ cảm thấy rất tuyệt vọng, từng người một, từng người thân của cô đều bỏ cô đi, đứa con ngoài ý muốn cũng bỏ cô đi, cô như rơi vào vòng xoáy vô định, không biết sẽ đi vào đâu.

Tịch Vũ thấy vậy cũng an ủi cô:

- Cô đừng buồn nữa, phải sống tốt để lo cho bản thân của mình, còn gia đình và chồng cô vẫn yêu thương cô, cô đừng khóc nữa.

"Tôi làm gì có gia đình và chồng con chứ!" Cô cười đau khổ nói.

"Ồ vậy đứa bé..."- Tịch Vũ nhìn cô ngạc nhiên.

- Nó là đứa con hoang! Không là của ai cả. Bây giờ nó mất rồi, mặc dù tôi rất đau nhưng ít ra tôi cũng sẽ không phải vướng bận gì nữa. Anh nói rất đúng, ngoài kia vẫn còn tương lai tốt đẹp đang chờ đợi tôi.

Cô nói xong quay lại nhìn mặt anh một cái và bất ngờ, khi nhìn vào mặt anh, cô cảm thấy anh rất giống người đàn ông hôm ấy. Trong kí ức của cô, mặt dù trời tối nhưng cô vẫn thấy sơ sơ khuôn mặt của anh ta, khuôn mặt ấy quả thật rất giống người ngồi trước mặt cô. Cô ngạc nhiên chưa xong, Tịch Vũ mới hỏi cô:

- À! Cô tên gì?

- Tôi tên Bạch Vĩ Thanh, còn anh thì sao?

- Tôi là Vương Tịch Vũ!

- Cảm ơn anh đã cứu tôi!

Cô nói rồi vội rút ống truyền dịch ra, toan bước xuống nhưng vết thương ở bụng vẫn chưa lành, liền đau đớn.

"Này! Cô vẫn chưa khỏe, đi đâu được?"- Tịch Vũ vừa nói vừa chạy đến đỡ cô.

- Bây giờ tôi muốn về nhà! Anh để tôi đi đi!

- Này! Bây giờ cô không thể tự đi được, cô còn rất đau đó, chỉ bằng tôi đưa cô về.

Chưa đợi Vĩ Thanh trả lời, anh kéo cô sát vào người dìu cô ra ngoài xe, rồi vào bệnh viện một lần nữa thanh toán viện phí. Sau đó mới lái xe đưa cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Cô nói rồi vội rút ống truyền dịch ra, toan bước xuống nhưng vết thương ở bụng vẫn chưa lành, liền đau đớn.

"Này! Cô vẫn chưa khỏe, đi đâu được?"- Tịch Vũ vừa nói vừa chạy đến đỡ cô.

- Bây giờ tôi muốn về nhà! Anh để tôi đi đi!

- Này! Bây giờ cô không thể tự đi được, cô còn rất đau đó, chỉ bằng tôi đưa cô về.

Chưa đợi Vĩ Thanh trả lời, anh kéo cô sát vào người dìu cô ra ngoài xe, rồi vào bệnh viện một lần nữa thanh toán viện phí. Sau đó mới lái xe đưa cô đi.

Khi lái xe được một đoạn ra khỏi bệnh viện, anh quay đầu lại nhìn cô định hỏi nhà cô ở đâu thì thấy cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào rồi, không nỡ đánh thức cô, anh đưa cô về nhà của mình.

Chiếc ô tô từ ngoài cổng đi vào nhà, rồi dừng lại ở bãi đỗ xe, anh bước xuống bế cô lên nhẹ nhàng vì sợ cô tỉnh giấc, mới bước tới cửa anh suất nửa bị dọa thả cô xuống.

Vương Khả Nghiêm từ đâu chạy ra "Anh hai, anh..." Cô gái đó chưa kịp nói xong đã bị ánh mắt của Tịch Vũ lờm một cái "Suýt! Nhỏ tiếng thôi!"

Khả Nghiêm ở ở nhỏ rồi há hốc mồm ngạc nhiên nhìn Tịch Vũ bế Vĩ Thanh từ từ đi lên lầu.

"Ừ ủa! Cái chị gái đó là sao! Ủa! Anh hai mình... đây là lần đầu tiên anh ấy đem phụ nữ về nhà. Chẹp chẹp, he he có gian tình."

Khả Nghiêm lần đi theo lên trên lầu, thấy anh mình đưa cô vào phòng ngủ dành cho khách, rồi từ tốn đặt cô lên giường đắp chăn cho cô ấy.

Thấy ổn rồi thì Tịch Vũ đi ra ngoài, Khả Nghiêm lập tức lôi anh ra một góc tra hỏi:

- Anh hai! Cả đêm anh không về thì ra là đi của gái he!

- Con bé này, nói bậy bạ, anh thấy cô ấy gặp tai nạn, nên cứu thôi!

- O! Thấy người ta gặp nạn, rồi thấy người ta đẹp quá nên đem về nhà luôn chứ gì! Anh hai! Em không ngờ anh lại là người như vậy đó!

- Đồ điên! Cô ấy ngủ trên xe, anh không biết nhà cô ấy mới đem về đây tạm thời thôi!... Em chăm sóc cô ấy hộ anh, anh đi ngủ đây.

- Nè! Anh đừng có đánh trống lảng, em biết hết rồi đó.

Nói xong Tịch Vũ rẽ hướng đi vào phòng của mình đóng lại, Khả Nghiêm cũng không hỏi nữa chạy lại đến xem Vĩ Thanh.

Cô ấy lại ngồi gần sát mặt Thanh, chặc lưỡi nói:

- Chắc! Chị này nhìn đẹp thật, nhưng không biết có gì đó với anh mình không nữa! Hmm! Nếu có thì càng tốt chứ sao? Mai mốt sẽ có người chơi với mình, hứa theo mình nữa, kkk...

- -----

Sáng hôm sau....

Vì Thanh mở mắt tỉnh dậy, cảm thấy mình đã hồi phục được phần nào, vô vрон vai, nhìn xung quanh thấy vô cùng lạ lẫm, cô đang ở trong một căn phòng rất tiện nghi, đồ đạc được trang trí rất đẹp mắt. Cô mới tự hỏi mình đây là đâu và bước ra ngoài cửa phòng đi xuống lầu chậm rãi, nhìn xung quanh.

Đây là nhà ai, sao lại sang trọng không kém Biệt thự Cổ gia như thế này! Chưa kịp hết ngỡ ngàng, một bàn tay từ phía sau đặt lên vai cô:

"Hù! Ha ha"

Cô giật mình quay lại, thấy Khả Nghiêm và hoảng sợ hỏi:

- Cô là ai?

- Chị! Em là Vương Khả Nghiêm, là em của Vương Tịch Vũ, người đã cứu chị hôm qua đó. Đây là nhà em, anh ấy nói không biết nhà chị nên đưa chị về đây, lúc đó chị đang ngủ đó!

Vì Thanh lúng túng đáp lại:

- ờm. Vậy hả! Thật ngại quá, làm phiền gia đình cô rồi!

- À mà chị! Chị là người yêu của anh ấy hả?

- Hà hà! Đâu có!

- Hmm, trước giờ anh ấy chưa từng dắt phụ nữ về nhà, đây là lần đầu tiên luôn. Chị! Khai mau đi, chuyện không thể nào đơn giản như vậy được, chắc chắn có gian tình!

- Ày... không có! Chị chỉ mới gặp anh ấy lần đầu mà thôi!

"Vậy ư! "-Khả Nghiêm thất vọng trả lời.

- À mà anh ấy đâu rồi!

- Anh ấy đi đến công ty rồi!

- Công ty?

- Là tập đoàn Vương thị đó chị! Chị, chị đói không, chúng ta ăn cơm đi, em nấu hết rồi nè! Chị không ăn em bị ông anh chết tiệt đó lắng nhắng đó!

Vì Thanh phân vằng chưa kịp trả lời thì bị Khả Nghiêm kéo đi, đụng trúng ngay vết thương chưa lành, cô nhăn mặt "Ày ya"

- Chị! Chị thương hả! Em xin lỗi! Em không biết!

- ờm! Không sao!

- Mà chị bị thương gì vậy? Sao lại đau ở bụng?

Vì Thanh ngậm ngùi trả lời:

- Chị... chị bị sảy thai...!

Khả Nghiêm hốt hoảng thốt lên:

- Ôi thần linh ơi! Vậy mà hai người nói không có gì với nhau! Có con với nhau luôn rồi! Ôi trời ạ! Suýt nữa là lên chức dì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cảm giác gia đình

- Mà chị bị thương gì vậy? Sao lại đau ở bụng?

Vĩ Thanh ngậm ngùi trả lời:

- Chị... chị bị sảy thai...!

Khả Nghiêm hốt hoảng thốt lên:

- Ôi thần linh ơi! Vậy mà hai người nói không có gì với nhau! Có con với nhau luôn rồi! Ôi trời ạ! Suyt nữa là lên chức dì rồi.

- Không phải! Không phải con anh ấy!

- Vậy Chị có chồng rồi ư?(((

- Không, chuyện này phức tạp lắm.

- Chị Vĩ Thanh xinh đẹp yêu dấu, chị có thể kể hết cho em nghe mọi chuyện được không, em sẽ chia sẻ cùng chị, chị cứ coi em như em gái của chị đi!

Vĩ Thanh nhìn vào hư không, im lặng.

"Đi mà chị! Chị!"- Khả Nghiêm năn nỉ liên tục, Vĩ Thanh cũng đành kể hết mọi chuyện từ chuyến du lịch đến bây giờ cho cô bé nghe. Sau khi nghe xong, Khả Nghiêm động viên cô:

- Chị! Thật khổ cho chị, không ngờ chị lại phải trải qua những chuyện đau lòng như vậy.

Cô cũng an ủi chính mình bằng nụ cười miễn cưỡng:

- Hazzz! Dù gì mọi chuyện cũng đã xảy ra, không thể trở lại được, nhưng mà dù sao cũng cảm ơn em và anh trai của em nhiều! Nếu không... chị không biết giờ này đã ở xó nào nữa!

- Chị! Hay là chị ở lại nhà em đi! Có chị em sẽ không cô độc trong cái biệt thự lạnh tanh này!

- Hả! Không được!

- Đi mà chị, em ở đây rất buồn đó, anh hai còn hai bắt nạt em nữa, chị ở lại đây có em chăm sóc, em chắc chắn chị cũng sẽ rất vui khi sống ở đây đó!

Khả Nghiêm tỏ vẻ đáng yêu, năn nỉ cô khiến cho cô có chút không cầm lòng. Cô cảm thấy con bé nói cũng có phần đúng, dù sao cô cũng không còn ai thân thích, ở lại căn nhà đó thế nào cũng gặp lại Bắc Thần, chi bằng sống ở đây sẽ ổn hơn.

- Chị im lặng là đồng ý rồi đúng không! Yeah! Chúng ta đi ăn cơm thôi!

"Cái con bé này, lớn rồi mà cứ nghịch ngợm!" Cô nghĩ trong lòng.

- ----

Chiều hôm đó, Tịch Vũ từ công ty trở về nhà, anh đi vào nhà thì đã thấy cơm được bày sẵn, trong phòng ăn, anh rất ngạc nhiên vì trước giờ Khả Nghiêm có bao giờ nấu ăn mà trang trí đẹp như vậy đâu, anh chưa kịp hết lạ lùng thì Khả Nghiêm và Vĩ Thanh bước ra, Khả Nghiêm cười tươi như hoa nói:

- Anh hai! Kể từ hôm nay, chị Vĩ Thanh sẽ sống chung với chúng ta, chị ấy đã đồng ý rồi đó! Những món này là chị ấy nấu đó!

Tịch Vũ mỉm cười nói:

- Hừ hừ! Thì ra là cô ấy làm, làm anh cứ tưởng hôm nay có bão chứ!

- Hừ! Chị! Chị thấy chưa, anh ấy hay kiếm chuyện với em như vậy đó! Hừm.

Vĩ Thanh chỉ nhìn hai người đầu khẩu qua lại mà cười thôi, bữa cơm ấy rôm rả tiếng nói cười. Đã từ rất lâu rồi, cô không được cảm nhận cái cảm giác gia đình này! Vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chỉ được nói câu đó với người mình thích

Từ đó, Vĩ Thanh cũng chuyển sang tập đoàn Vương thị làm việc, cô cũng rất nhớ Bắc Thần, nhớ mẹ, nhớ ngôi nhà nữa. Nên cô đã quyết định quay về thăm ngôi nhà, và dĩ nhiên 2 anh em nhà kia cũng muốn đi theo. Thế là ba người cùng đi trở về.

Đến nơi, họ cùng đi vào. Cô thấy ngôi nhà vẫn như cũ, chỉ có điều nhiều bụi và trông vắng.

Cô thấp nén nhang cho mẹ, sau đó lên phòng riêng lấy một ít đồ.

Khả Nghiêm và Tịch Vũ ở dưới lầu, Khả Nghiêm chợt hỏi Tịch Vũ:

- Anh hai, anh có thích chị Vĩ Thanh không?
- Anh cũng không biết nữa, lúc thấy cô ấy, anh cảm giác rất quen thuộc, thật sự rất quen, còn về cô ấy thì anh không biết cô ấy có cảm giác gì với anh hay không nữa!
- Anh hai, quá khứ của chị ấy rất là đau thương, nếu hai người đến với nhau, anh có chấp nhận chị ấy không?
- Quá khứ?
- Chị ấy chưa kể cho anh nghe hả?
- Anh không nhiều chuyện như em đâu!
- Gì! Anh không muốn nghe thì thôi!
- Được rồi! Được rồi! Kể đi! Anh cũng muốn biết!

Sau đó Khả Nghiêm bắt đầu kể cho Tịch Vũ nghe, đến chi tiết việc xảy ra ở khu du lịch, Tịch Vũ đột nhiên sững sờ:

- Em nói gì, cô ấy... bị người lạ làm nhục?
- Nhìn mặt em giống đang đùa à?
- Được rồi đừng kể nữa!

Khả Nghiêm đang rất nhiều chuyện tự nhiên thấy anh mình quay mặt sang một bên lẩm nhẩm cái gì đó cũng không khỏi bàng hoàng.

Không thể nào là trùng hợp được, người con gái đêm đó chắc chắn là Vĩ Thanh, nhưng cũng đều tại mình hết, mình đã hại cô ấy, phá hoại cuộc sống bình yên của cô ấy. Bây giờ gặp lại cô ấy, đúng là ý trời.

Tịch Vũ suy nghĩ miết việc này, đúng lúc sau đó Vĩ Thanh lấy đồ đi xuống, Tịch Vũ chưa định nói cho Vĩ Thanh biết, đợi lúc thích hợp rồi nói chuyện này sao.

Lúc bọn họ đi là buổi chiều, ở lại trò chuyện trong căn nhà luyền thuyên cũng đến tối và bọn họ cùng nhau trở về.

Sáng hôm sau, tại tập đoàn Vương thị, cô cùng Tịch Vũ bước xuống xe đi vào, Bắc Thần đã đợi sẵn ở nơi đấy, anh chạy lại nắm lấy tay Vĩ Thanh:

- Vĩ Thanh! Thì ra em ở đây! Tại sao em lại tránh né anh!

Cô mặt biến sắc, nhìn anh:

- Bắc Thần! Xin lỗi anh, hai ta có duyên nhưng không nợ! Em không thể nào ở bên cạnh anh được!
- Vĩ Thanh! Anh không thể sống thiếu em... anh...

Không để Bắc Thần nói hết câu, Tịch Vũ kéo cô vào người, hỏi Bắc Thần:

- Đây! Anh hãy tôn trọng cô ấy đi, ở bên cạnh anh rất nguy hiểm đó, anh biết không?

Bắc Thần dồn hết mọi sự chú ý vào Tịch Vũ:

- Anh là ai, đây là chuyện riêng của tôi! Anh lấy tư cách gì xen vào chứ!

"Anh ấy là người yêu của tôi"- Vĩ Thanh vừa nói vừa nắm tay của Tịch Vũ đi vào bên trong công ty.

Bắc Thần không tin, anh hỏi cô:

- Vĩ Thanh! Anh biết là em yêu anh! Hon nữa anh vẫn chưa đồng ý chia tay đó!

Cô nắm tay của Tịch Vũ đi vào bên trong, cô chỉ muốn bịt kín hai tai để khỏi nghe những câu nói đó, cô thú nhận với bản thân mình sự thật là cô vẫn còn yêu Bắc Thần, nhưng mọi chuyện đã thành ra như thế này rồi, hai người không thể nào sống bên nhau được.

Đến khi đi vào thang máy, Tịch Vũ mới dám nói chuyện với cô:

- Cô còn yêu anh ta đúng không?

"Chúng tôi kết thúc rồi!"- Cô trả lời với sự giả dối của trái tim.

- Vậy lúc này là cô đang tỏ tình với tôi à?

- Cái gì? Đâu có! Tôi chỉ nhờ anh một chút thôi mà!

Cô quay đỏ mặt quay sang một bên, anh còn định trêu cô thêm một tí, liền chống hai một tay lên tường, dồn cô vào một góc, nói nhỏ:

- Hãy nhớ, chỉ được nói câu đó với người mình thích.

Cô im lặng. Mặt cô đỏ như quả cà, tim cô đập lên thình thịch và đỏ cả mồ hôi trên trán, nhưng may mắn "tìng" cửa thang máy mở ra, cô lập tức chạy như bay ra ngoài không thèm nhìn lại một cái.

Tịch Vũ đứng phía sau nhìn theo mỉm cười một cái rồi đi lên phòng làm việc.

"Hừm! Cô gái ngốc này!"

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tình cảm khó kiểm soát

Tịch Vũ chỉ tính đùa thôi nhưng không ngờ Vĩ Thanh lại giận thật. Từ công ty cho đến về nhà, cô không nói chuyện với anh một lời nào. Về đến nhà cô còn không cho Tịch Vũ có cơ hội để xin lỗi, Vĩ Thanh một mạch chạy lên lầu không thèm nhìn anh một cái.

Khả Nghiêm thấy tình hình như vậy cũng thắc mắc hỏi:

- Ủa hai người làm sao vậy?

Anh chắc lừa:

- Chắc! Cô ấy giận rồi!

- Làm sao lại giận?

Tịch Vũ không thèm trả lời cho Khả Nghiêm nghe, cũng bỏ đi lên lầu.

"Ồ! Hai cái người này? Cái quái gì vậy? - Khả Nghiêm ở đây ngờ ngác, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đêm đó, Khả Nghiêm lên lên lúc lúc, tranh thủ Vĩ Thanh không có ở trong phòng liền đi vào đánh cắp chìa khóa phòng của cô, rồi đi ra ngoài, trong đầu cô bây giờ đang có một âm mưu gì đó mà không ai có thể biết được. Cô vừa ra khỏi thì Vĩ Thanh cũng trở về phòng mình nhưng không hề phát hiện có kẻ đột nhập.

Khả Nghiêm lần từng bước từng bước đi sang phòng của Tịch Vũ, cô đứng trước cửa hít một hơi thật sâu và đột ngột mở cửa ló đầu vào bên trong la lên, tỏ vẻ rất lo lắng:

- Anh hai, chị Vĩ Thanh có chuyện rồi!

Không cần hỏi gì thêm, Tịch Vũ ngồi bật dậy khỏi chăn, ba chân bốn cẳng chạy sang phòng Vĩ Thanh liền.

Anh đi vào thấy Vĩ Thanh nằm trên giường liền chạy đến vỗ vai cô:

- Vĩ Thanh? Cô có sao không?

Vĩ Thanh đang ngủ nghe gọi thì mở mắt quay lại, ngơ ngác hỏi:

- Sao chẳng gì? Tôi vẫn ổn mà?

- Hà?

Hai người vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cửa phòng đóng rầm một cái, bên ngoài còn vọng vào giọng của Khả Nghiêmm" Ha ha! Chúc hai người vui về! Mai em sẽ tới mở cửa cho hai người. Bye!"

Tịch Vũ lập tức chạy phóng ra đập cửa, vừa đập vừa mắng Khả Nghiêmm" Này! Con nhỏ này! Mau mở cửa ra! Anh mày mà ra được định sẽ giết mày! Mở cửa ra!

Rồi anh quay lại nhìn Vĩ Thanh, thấy cô đang loay hoay tìm chìa khóa phòng nhưng tìm mãi không thấy, cô đành ngồi xuống giường, thở dài.

Anh cũng không biết nói gì, ngồi xuống cái ghế để trong phòng, hai người im lặng một lúc lâu mới nhìn nhau một cái, Tịch Vũ chợt hỏi Vĩ Thanh:

- Cô giận tôi sao?

Vĩ Thanh lúng túng nhìn qua chỗ khác trả lời:

- Giận gì chứ! Chỉ là tôi muốn yên tĩnh chút thôi!

- Tôi biết hồi sáng có hơi lố! Cho tôi xin lỗi!

- Thôi bỏ qua đi! Tôi không nhỏ nhen vậy đâu!

Anh bắt đầu chuyển đề tài:

- Chắc! Con Khả Nghiêmm này! Đúng là phá phách, lúc nào cũng gây chuyện suốt! Người anh như tôi thật là hết cách với nó!

- Bây giờ quan trọng là làm cách nào để mở cửa đây nè!

- Hazz... vô dụng thôi! Đêm nay tôi ngủ dưới sàn nhà! Cô ngủ trên giường!

- Sao có thể được chứ! Tôi mang ơn anh nhiều thế rồi! Sao bắt anh ngủ dưới sàn nhà được!

Anh phì cười:

- Ha ha! Vậy cô muốn ngủ chung giường với tôi à?

Cô xấu hổ, lấy cái gối ném vào người anh:

- Nè! Ý tôi không phải vậy! Hừm!

- Hi hi! Được rồi! Tôi ngủ ở dưới này, cô ngủ trên giường đi, con trai mà sợ gì!

- Ờ...!

Cô nói xong đưa gối và chăn cho anh, rồi mình thì đi ngủ.

- - -

"Lạch cạch! Lạch cạch!", đến sáng hôm sau Khả Nghiêmm đi lên mở cửa phòng cho hai người họ, vừa mới mở cửa ra ập vào mắt cô là một cảnh tượng rất hài lòng. Tịch Vũ nằm kế bên và ôm lấy Vĩ Thanh ngủ ngon lành.

Cô cười tóe lên:" Ha ha ha! Oh my god! Hai người làm gì thế! He he!"

Hai người đang ngủ trên giường kia cũng mở mắt dậy và nhìn nhau.

Aaaaa!

- Sao anh lại ở trên đây!

- Tôi cũng không biết nữa! Chắc là mộng du!

- Hờ!

Khả Nghiêm ở một bên chăm lời vào: "Hazz! Công nhận hai anh chị tiến triển nhanh quá hế!"

Tịch Vũ lập tức nhào xuống khỏi giường: "Con nhóc chết tiết này! Mày chết với ta!"

"Ôh! Sợ quá! Hô hô!"- Khả Nghiêm cười nham hiểm rồi chạy xuống lầu thoát thân.

Tịch Vũ cũng chạy xuống theo.

"Hai người này nhoi thật!"

Rồi Vĩ Thanh nghĩ lại lúc này, chuyện cô vừa ngủ với Tịch Vũ, cô lập tức đỏ mặt, lấy tay đặt lên ngực để chặn lại nhịp đập của con tim, cô cười tủm tỉm rồi lấy chăn trùm kín người mình lại, suy nghĩ:

"Trời ạ! Cái quả tim đáng ghét này! Muốn nhảy ra ngoài à! Cảm giác này, giống như trước kia mình từng thích Bắc Thần vậy! Không lẽ mình đã thích anh ấy rồi sao! Ô mẹ ơi!"

Trong lòng cô bắt đầu cảm thấy rối bời, cô vốn nghĩ mình không thể yêu một người nào khác ngoài Bắc Thần, nhưng tình cảm đúng là những cảm xúc rất lạ kỳ, từ lúc nào mà cô đã có cảm giác đó với Tịch Vũ. Tình cảm của trái tim đúng là khó kiểm soát, yêu một người, tình cảm đó, đến rất đột ngột. Cứ giống như con gió thoảng qua làn tóc, không thể kiểm soát được, nó chỉ để lại một chút dư vị và mùi hương nồng nàn!

- ---

Like ủng hộ nhé! Nếu nhiều like thì mình sẽ ra chap nhiều nhiều cho mọi người!

*Vào học rồi nên mình khá là vất vả! Ahìhì

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bắt cóc

Sau đó một tuần, Tịch Vũ đi công tác về liền bị ốm, nên suốt mấy ngày liền anh không đến công ty, chỉ ở nhà và nghỉ ngơi.

"Anh cảm thấy như thế nào rồi?" - Vĩ Thanh sờ trán của anh hỏi.

Anh liền cười nhẹ và trả lời:

- Tôi không sao! Cô là đang quan tâm cho tôi đó hả?

Vĩ Thanh lập tức thay đổi sắc thái 360°, lấy cái khăn đặt lên trán anh như trút giận, rồi nói:

- Anh đang nghĩ cái gì vậy hả? Bệnh thì an phận làm bệnh nhân đi! Nói nhiều quá!

Bỗng nhiên anh nhăn mặt, đặt tay lên ngực, thở dốc, nói lắp bắp:

- Ô... Đau quá! Tôi không thở được! Khụ khụ...!

Rồi anh ho liên tục, những cử chỉ cứ như rất khó chịu.

"Này! Anh sao vậy! Nè! Anh đừng làm tôi sợ đó!" - Vĩ Thanh vô cùng lúng túng và lo lắng, cô nắm lấy tay anh, nói tiếp:

- Tịch Vũ, anh không được có sao đó! Tôi... tôi đi gọi bác sĩ ngay!

Tịch Vũ nắm lấy tay cô không buông, nói:

- Đừng gọi bác sĩ!

Rồi anh kéo cô xuống, khiến cô ngã thuận và nằm trên người anh.

"Em chính là thuốc của anh đó! Vĩ Thanh!" - Anh nói rồi mở một nụ cười tà mị.

"Thình thịch! Thình thịch!" Tim của cô như muốn nhảy ra bên ngoài, cô bắt đầu cảm thấy hơi tê hai bên má, tư thế này đúng là...

- Giờ này mà anh còn đùa được nữa! Hừm! Tôi... tôi... tôi đến công ty, còn nhiều việc đang chờ tôi lắm!

Cô nói rồi nhảy xuống khỏi người anh, chạy ra ngoài căn phòng, đóng cửa lại cái rầm, rồi cô đứng ở bên ngoài tựa người vào cửa, cô đặt tay lên ngực mình, khuôn mặt khẩn trương có chút thẹn thùng.

"Tịch Vũ đáng ghét! Cái mặt này của mình bỏ đâu nữa bây giờ! Đúng là xấu xa, cho anh bệnh chết luôn! Hừ! Không quan tâm anh nữa!"- Cô nghĩ.

Rồi chạy xuống lầu, đi đến công ty.

Một mình ở trong phòng, Tịch Vũ ngồi cười một mình, suy nghĩ về chuyện lúc nãy, anh đang nghĩ xem không biết Vĩ Thanh có dành nhiều tình cảm cho mình hay chưa, nếu anh tỏ tình thì có thành công hay không. Anh cứ suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại rồi cười, đột nhiên điện thoại của anh reo lên, là người giám sát camera của công ty, người đó khẩn trương nói:

- Dạ thưa sếp, Bạch trợ lý, cô ấy... lúc nãy cô ấy vừa mới bước đến trước công ty, thì có hai người mặt áo đen bắt cóc cô ấy bỏ lên ô tô đi rồi!

- Cái gì! Mau gọi cảnh sát! Lập tức kêu họ lật tung thành phố này lên! Phải tìm cho bằng được cô ấy!

Anh tức giận hét lên, rồi nhanh chóng mặt áo vào, ra khỏi nhà, ngồi vào ô tô, trước khi đi, anh còn gọi điện cho cảnh sát, gọi bọn họ định vị số điện thoại của Vĩ Thanh bằng GPS, rồi anh lái xe đi, chưa đầy 3 phút sau, cảnh sát đã gọi lại, thông báo kết quả định vị:

- Thưa ngài, chúng tôi đã tìm ra được vị trí của Bạch tiểu thư, đó là ở căn nhà thuê bị bỏ hoang ở con phố N, chúng tôi sẽ huy động lực lượng đến đó ngay!

- Được rồi! Cảm ơn các người!

Nói xong anh tắt máy, nhấn số của Vĩ Thanh gọi, anh nghĩ bây giờ phải biết được tình hình của Vĩ Thanh và lý do của bọn bắt cóc, liệu đây có phải là một vụ bắt cóc tống tiền đơn thuần hay là có kẻ nào đó đứng sau việc này, trong lúc anh suy nghĩ thì đầu dây bên kia nhắc máy.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nguy kịch

Nói xong anh tắt máy, nhấn số của Vĩ Thanh gọi, anh nghĩ bây giờ phải biết được tình hình của Vĩ Thanh và lý do của bọn bắt cóc, liệu đây có phải là một vụ bắt cóc tống tiền đơn thuần hay là có kẻ nào đó đứng sau việc này, trong lúc anh suy nghĩ thì đầu dây bên kia nhắc máy:

- Hừm! Người tình của con điểm này hả? Ha ha! Cô ta đang nằm trong tay của tôi này! Và anh cũng đừng mong cứu được cô ta!

- Cô là ai? Tại sao lại bắt cóc Vĩ Thanh?

- Hm! Tôi là ai không quan trọng! Quan trọng là cô ta quyến rũ người đàn ông của tôi, Cố Bắc Thần, tôi đã dạy cho cô ta một bài học rồi mà cô ta vẫn bám theo anh ấy! Đúng là mặt dày!

- Cô nghĩ lại đi, là ai đeo bám ai? Tốt nhất cô đừng động đến một sợi tóc của cô ấy, nếu không...

- Nếu không thì sao, tôi không những động một sợi mà còn cả cái đầu luôn này!

Rồi đầu dây bên kia phát ra tiếng la "Ừm! Hừm... Thả tôi ra! Ấy da!" Rồi tắt máy "Tút tut".

Anh lập tức phóng xe nhanh hơn nữa, rất nhanh! Anh nhất định phải đến được chỗ đó càng sớm càng tốt! Vĩ Thanh của anh nhất định phải bình an, không được xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh chóng, anh đã đến được căn nhà thuê bị bỏ hoang ở phố N, anh đậu xe và chạy vào bên trong! Anh đi khắp ngõ ngách, khắp nơi trong căn nhà thuê, bây giờ bên trong đó rất tối, anh kiếm mãi, cuối cùng cũng đi ngang một căn phòng nhỏ, nghe trong đó có tiếng la hét, biết ngay Vĩ Thanh ở trong đó, anh đập cửa xông vào, chưa kịp nhìn rõ mọi thứ, một gã nào đó đã lao đến đánh anh:

- Mẹ nó! Dám phá chuyện tốt của bố mày! Để bố cho mày một trận!

Bản thân Tịch Vũ là một người có thân hình chuẩn, thể lực rất tốt, lại còn có võ nữa nên anh nhanh chóng đánh bại được hắn, hắn ta mặt mũi máu me ngã gục xuống đất.

"Tịch Vũ! Là anh đúng không? Cứu em với!" - Vĩ Thanh vừa nói vừa cựa quậy hai tay bị trói chặt của mình.

Tịch Vũ chạy đến ôm lấy cô và nói:

- Là anh đây! Để anh cời trói cho em!

Anh lấy tay gỡ chiếc khăn bịt mắt và cời trói cho cô, được cời trói Vĩ Thanh lập tức choàng hai tay ra sau lưng anh, ôm lấy anh, nghẹn ngào nói:

- Tịch Vũ! Cũng may là có anh! Em... em sợ lắm!

- Kê nào đã bắt cóc em?

- Đó là...

Vĩ Thanh chưa kịp nói hết câu thì "pằng"... Tịch Vũ phát ra âm thanh "Ừc"

Rồi cô cảm thấy trên lưng anh có một chất lỏng gì đó, chính xác hơn đó là máu. Vĩ Thanh hoảng hốt kêu tên anh: "Tịch Vũ! Tịch Vũ!"

"Ha ha ha! Hôm nay là ngày chết của các người!"- Nhạc Bình Hoa đứng ở ngoài cửa, tay cầm khẩu súng và cười lớn.

Cảnh sát lúc này nghe thấy tiếng súng mới trực tiếp ập vào, đến nơi thì bọn họ đến không chế Bình Hoa và còng tay cô ta lại: "Chúng tôi mời cô về trụ sở làm việc do cô là chủ mưu của vụ việc giam giữ người trái pháp luật! Mời cô theo chúng tôi về đồn!"

"Không được! Tôi là con gái của Nhạc thống đốc đó, các người không có quyền bắt tôi, là tại cô ta, cô ta cướp người yêu của tôi! Thả tôi ra!"- Cô ta vừa giãy giụa vừa la hét, chống đối lại cảnh sát, nhưng cảnh sát cứ mặc kệ lời cô ta ra ngoài.

"Khụ khụ... Vĩ Thanh! Anh muốn nói điều này với em!"- Tịch Vũ tựa vào người cô nói thều thào.

Vĩ Thanh đã không thể ngăn lại những giọt nước mắt mà nói:

- Không! Em sẽ gọi cấp cứu! Anh đừng nói nữa!

- Không! Anh nhất định phải nói

Tịch Vũ gắng gượng nắm lấy tay cô, cô gắng thoát nên lời:

- Anh chính là người đàn ông đêm đó, căn lều, bãi biển...

- Tịch Vũ anh đừng nói nữa!

Vĩ Thanh tâm trạng của cô bây giờ rất hoảng loạn, cô gọi xe cấp cứu đến, và đưa Tịch Vũ nhanh chóng đến bệnh viện.

- ---

Tại bệnh viện, ở trước phòng cấp cứu, cô đứng ngồi không yên, đi qua đi lại, lo lắng bồn chồn, cô chợt nhớ lại những gì Tịch Vũ nói lúc này.

"Cái gì! Lúc này anh ấy nói anh ấy là người đàn ông đêm đó, căn lều bãi biển là sao? Không lẽ... anh ấy là người đó thật! Không lẽ nào lại trùng hợp như vậy? Đây là ý trời sao?"

Cô suy nghĩ rồi lại chờ đợi, 2 giờ rồi 3 giờ sau, bác sĩ trong phòng cấp cứu cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ý trời

Tại bệnh viện, ở trước phòng cấp cứu, cô đứng ngồi không yên, đi qua đi lại, lo lắng bồn chồn, cô chợt nhớ lại những gì Tịch Vũ nói lúc này.

"Cái gì! Lúc này anh ấy nói anh ấy là người đàn ông đêm đó, căn lều bãi biển là sao? Không lẽ... anh ấy là người đó thật! Không lẽ nào lại trùng hợp như vậy? Đây là ý trời sao?"

Cô suy nghĩ rồi lại chờ đợi, 2 giờ rồi 3 giờ sau, bác sĩ trong phòng cấp cứu cuối cùng cũng đi ra ngoài.

Người bác sĩ mở hộc đồ đầy trên trán, ông mở khẩu trang ra, nói bình thản:

- Rất may, viên đạn chỉ bắn vào bả vai của anh ấy, nên chỉ cần hồi sức và nghỉ ngơi khoảng một tuần thì sẽ hồi phục lại thôi!

Vì Thanh nghe nghe được câu nói đó, lòng cô như được mở cò trong bụng, liền hấp tấp hỏi:

- Vậy bây giờ tôi có thể vào thăm anh ấy được không?

Bác sĩ gật đầu nhẹ trả lời:

- Vâng! Có thể rồi!

- Tốt quá! Cảm ơn bác sĩ!

Nói xong cô vội vã chạy vào trong phòng, nhưng cô chỉ đi vào một cách nhẹ nhàng, im lặng ngồi bên cạnh Tịch Vũ, anh đang nằm trên giường. Cô nắm lấy một bàn tay của anh, nói chậm rãi:

- Tịch Vũ! Anh có biết hay không? Từ khi gặp anh, em đã cảm thấy anh... rất quen thuộc, và khi gặp được anh em đã từng xem anh như một người ân nhân của mình, nhưng em không ngờ, từ một ân nhân, vị trí của anh... nó đã trở thành một phần sống rất quan trọng với em, rất quan trọng. Từ bao giờ có lẽ em không biết, anh đã ở trong trái tim của em rồi!...

Cô ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Và lúc này, lúc anh bị thương, anh đã nói với em điều đó, em không biết liệu suy nghĩ này của em là thật hay không nhưng mà...

"Anh nói thật!" - Tịch Vũ mở mắt mỉm cười, nắm chặt tay cô và nói.

Rồi anh nói tiếp:

- Anh đã biết em là người phụ nữ đậm đà lâu rồi, nhưng anh không định nói, anh định chọn lúc thích hợp rồi mới kể cho em nghe! Anh xin lỗi em, đêm đó anh bị người khác gài bẫy nên mới hành động mất lý trí như vậy! Nếu không tại anh, có lẽ em đã không phải khổ sở như bây giờ, chính anh đã phá hoại cuộc sống của em..

- Anh đừng nói vậy! Có lẽ đây là ý trời! Và bây giờ chúng ta lại gặp nhau một lần nữa, nếu được chọn lại, có lẽ em vẫn sẽ chọn anh, Tịch Vũ!

- Vì Thanh! Có lẽ như em nói! Đây quả thật là ý trời! Nhưng mọi chuyện đã qua rồi! Anh nợ em, nợ em một lời xin lỗi, và anh nợ em, nợ em cả một trái tim, Anh yêu em! Vì Thanh chúng ta hẹn hò nhé!

Vì Thanh cười rồi thẹn thùng gật đầu.

Tịch Vũ không thể ngờ được rằng, lần đầu gặp nhau, lại trong hoàn cảnh khó xử như thế, rồi ông trời lại cho hai người gặp lại nhau, cùng nhau trải qua những sóng gió trong cuộc sống, rồi lại yêu nhau.

Hai người họ lướt qua nhau và khiến cho cuộc sống của đôi phương đảo lộn, nhưng đồng thời sự đảo lộn ấy cũng khiến cho bọn họ nhận ra một điều rằng cuộc sống vốn dĩ sẽ không bao giờ là tràn đầy những con đường hoa hồng, muốn đi qua nó chúng ta phải giẫm lên những bụi gai, để lại những giọt máu trên cánh hoa ấy nhưng nó sẽ khiến cho chúng ta nắm lấy được hạnh phúc ở trước mặt mình.

Hơn nữa, tình yêu nó là một thứ tình cảm rất đẹp, nó chỉ đẹp khi con người ta biết yêu đúng người, chọn đúng thời điểm. Tình yêu là đem lại hạnh phúc cho đôi phương, và là một cuộc giao hẹn tự nguyện giữa hai người, không phải cứ ép buộc và miễn cưỡng, giành giật tình cảm ấy bằng những hành động quá hồ đồ thì sẽ có được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: (H nhẹ)

Vào những ngày Tịch Vũ dưỡng thương ở bệnh viện, Vì Thanh đương nhiên cũng ở lại và chăm sóc cho anh ta. Khả Nghiễm cũng đến đó thăm anh trai.

Vẫn như thường lệ, Khả Nghiễm luôn luôn náo động, vừa mới đến, cô vừa nhảy từ bên ngoài vào la lên "hello hai người" và cô nhí nhảnh đặt giỏ trái cây lên bàn, chạy đến gần chỗ của Vì Thanh, nói:

- Hazz, hai người đúng là... em nói đâu có sai, tiến triển nhanh dữ...

Cả hai người họ chỉ im lặng, Khả Nghiễm lại hỏi tiếp:

- À anh hai, anh khỏe chưa?

Tịch Vũ trả lời:

- Còn sống nhăn răng đây!

Vĩ Thanh là Khả Nghiêmlập tức phát cười vì câu trả lời đó của anh.

Đúng lúc đó, Khả Nghiêmlập tức thấy bóng ai đó lấp ló ở bên ngoài nên lập tức chạy ra định bắt lại nhưng không kịp, người đó đã đi rồi.

- Là ai vậy - Vĩ Thanh hỏi.

- Em cũng không biết nữa!

Thế là bọn họ cũng không để ý đến việc đó và làm thủ tục xuất viện để trở về nhà, không thể nghỉ lâu thêm nữa vì công ty còn rất nhiều việc.

Nhưng trong lúc về nhà, Khả Nghiêmlập tức đi cùng hai người mà còn đi chơi với bạn nên đi riêng, chỉ có hai người về cùng nhau, lúc đó là 8 h sáng.

Ở trong nhà, Vĩ Thanh đang đi qua đi lại để sắp xếp một số đồ đạc, Tịch Vũ ngồi trên ghế sofa nhìn cô rồi sau đó hỏi:

- Em đói không?

Vĩ Thanh quay lại trả lời:

- Không! Anh đói à?

- Ừ!

Rồi đột nhiên, từ phía sau có hai bàn tay ôm lấy eo của cô.

- Nè! Buông em ra, không phải anh nói anh đói sau, em nấu cơm cho anh!

Tịch Vũ ghé sát vào tai cô, nói nhỏ:

- Anh muốn ăn em!

Cô lập tức xoay người lại, lấy tay đánh vào vai trái của anh:

- Vết thương chưa lành!

Anh ta bế cô lên người, nói rằng:

- Lát nữa em sẽ biết anh lành hay chưa!

Rồi anh bế cô lên phòng của mình, đặt cô lên giường, Vĩ Thanh chưa kịp nói thêm gì anh đã đặt đôi môi của mình lên môi cô, hôn nhẹ nhàng, trao từng chút ngọt ngào cho nhau, đồng thời tay anh cũng không yên phận mà luồn ra sau lưng cô, sờ soạng, vuốt ve nhẹ nhàng.

Vĩ Thanh lúc này cũng không còn dấu hiệu phản kháng, đã thuận phục và choàng hai tay mình ra phía sau cổ anh. Rồi từ từ, tay của anh luồn lách vào trong áo của cô, chạm vào làn da mẫn cảm ấy, rồi tiện thể nắm lấy chiếc áo bất tiện của cô, kéo ra khỏi người.

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Vĩ Thanh lúc này cũng không còn dấu hiệu phản kháng, đã thuận phục và choàng hai tay mình ra phía sau cổ anh. Rồi từ từ, tay của anh luồn lách vào trong áo của cô, chạm vào làn da mẫn cảm ấy, rồi tiện thể nắm lấy chiếc áo bất tiện của cô, kéo ra khỏi người.

Rồi anh tiếp tục chuyển vị trí xuống cổ của cô, mút nhẹ nhàng, cô "ưm" một tiếng, tiếng quần áo cọ xát "sột soạt" làm anh cảm thấy khó chịu nên anh đã vội cởi chiếc áo sơ mi ra, trong lúc hai người đang dạo đầu thì đột nhiên điện thoại của Tịch Vũ rung lên.

Anh chắc vẫn không thèm để ý mà làm tiếp việc của mình, Vĩ Thanh thấy vậy mới ngưng lại nói với anh:

- Điện thoại anh reo kìa! Anh không nghe? Lỡ có việc quan trọng thì sao?

Anh chắc lười một cái rồi dừng lại, cầm điện thoại lên, giọng bức tức trả lời:

- Có chuyện gì?

- Sếp! Có người đã mua lại 80 phần trăm cổ phần của công ty chúng ta rồi, hiện giờ anh ta đang ngồi ở vị trí cao nhất. Sếp đến giải quyết giúp bọn em đi.

Chắc! Anh ngồi dậy, rồi mặc chiếc áo khác vào, chỉnh tề lại và nhanh chóng mặc áo vào, Vì Thanh cũng mặc áo vào và đi đến công ty cùng với Tịch Vũ.

- --

- Ai đã làm ra việc này- Tịch Vũ hỏi.

- Thừa sếp, em đã điều tra rồi, là tập đoàn Cổ Thị - Một nhân viên trả lời.

- Cổ Bắc Thần!- Vì Thanh nghĩ.

Lập tức Vì Thanh chạy ra ngoài, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Bắc Thần: "Chúng ta có thể gặp nhau một chút không?"

Bắc Thần nhận được tin nhắn và đi đến chỗ hẹn.

- Sao anh lại làm vậy chứ? - cô hỏi.

- Tại hấn cướp em ra khỏi anh!

- 1 năm rồi! Chúng ta cũng đã kết thúc rồi! Anh nghĩ xem, nếu em quay lại thì mẹ anh có chấp nhận em không?

- Nhưng mà...

"Nè! Sao mà anh dai dử vậy?"- Khả Nghiêm ở đâu đi ra lấy tay đập xuống bàn.

- Cô là ai?- Bắc Thần nhìn không cảm xúc hỏi.

Khả Nghiêm nghênh mặt trả lời:

- Tôi là bà nội của anh đấy! Được chưa! Hừm! Vì Thanh chị ấy với anh tôi là một cặp đấy! Anh đừng có hòng chen vào!

Vì Thanh thấy vậy nhấc nhỏ:

- Chắc! Khả Nghiêm..

- Chị cứ để em nói!

Rồi Tiểu Nghiêm tiếp tục nói với Bắc Thần:

- Anh có yêu chị ấy không? Nếu anh yêu chị ấy thì để chị ấy hạnh phúc đi chứ! Anh cứ gây chuyện hoài là sao? Nhìn mặt anh cũng đẹp trai hông lẽ anh bị ế? Sao cứ theo chị ấy hoài vậy?

Vì Thanh lập tức kéo Khả Nghiêm đi: "Được rồi! Chúng ta đi thôi!"

Sau khi hai người họ vừa mới đi được mấy bước thì ở phía sau Bắc Thần lên tiếng:

- Vì Thanh! Anh xin lỗi! Anh đã suy nghĩ lại rồi! Anh sẽ không làm phiền em nữa!

Vì Thanh vừa quay lưng lại nhìn thì Khả Nghiêm đã thúc cô đi nhanh lên xe.

- Ha ha! Chị thấy em giỏi hay không? Em nói quá đúng đi mà!

- Hazz! Em nói nặng lời thật đó!

- Em nói vậy là nhẹ rồi đấy! Em vẫn còn nương tay mà! Chị chưa thấy em nói mấy tên con trai khác đâu! Còn nặng hơn nữa kìa!

Vì Thanh chỉ cười nhẹ rồi nhìn vào hư không ở ngoài kính xe.

"Gr ừ ừ... gr ừ..."

Vĩ Thanh lấy điện thoại ra, nhấn phím trả lời:

- Có chuyện gì thế anh?

Tịch Vũ ở đầu dây bên kia hỏi cô:

- Em đi đâu này giờ vậy?

- Em đi đâu không quan trọng, chuyện công ty sao rồi?

- Hiện tại bên đó đã rút lại cổ phần và không thôn tính vào công ty của chúng ta nữa! Nhưng anh e rằng..

- Anh đừng lo! Sẽ không xảy ra việc này một lần nữa đâu. Mọi chuyện đã ổn thỏa rồi!

Rồi hai người tắt máy. Cô nghĩ lại mọi chuyện, cảm thấy thời gian trôi nhanh thật. Mới đó mà đã gần một năm rồi! Nhưng mà nhìn lại cứ tưởng chừng như mọi chuyện mới xảy ra hôm qua.

Rồi hai người trở về nhà, Tịch Vũ cũng về từ trước, cả ba người cùng ngồi ở phòng khách. Tịch Vũ bỗng nghiêm túc nói:

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Rồi hai người tắt máy. Cô nghĩ lại mọi chuyện, cảm thấy thời gian trôi nhanh thật. Mới đó mà đã gần một năm rồi! Nhưng mà nhìn lại cứ tưởng chừng như mọi chuyện mới xảy ra hôm qua.

Rồi hai người trở về nhà, Tịch Vũ cũng về từ trước, cả ba người cùng ngồi ở phòng khách. Tịch Vũ bỗng nghiêm túc nói:

- Ba ngày nữa, anh sẽ sang Nhật một chuyến, công ty con ở bên đó đang xảy ra vấn đề, anh phải sang đó để giải quyết gấp, có lẽ sẽ ở lại một tháng.

- Há! Lâu vậy! - Vĩ Thanh nói.

- ừm! - Tịch Vũ gật đầu.

Đột nhiên Khả Nghiêm lên tiếng:

- Áy! Sao chúng ta không đi chơi một chuyến đi, coi như giải khuây luôn! Còn tận 3 ngày nữa mà?

Hai người còn lại ngạc nhiên hỏi:

- Đi chơi? Ở đâu?

- Hmm! À đúng rồi! Không phải cách thành phố không xa có bãi biển X sao?

Nơi đó vừa đẹp lại vừa mát, hơn nữa chất lượng rất tuyệt đó! - Khả Nghiêm mỉm cười nói.

"Hả nơi đó sao?" - Vĩ Thanh và Tịch Vũ nhìn nhau.

- -----

"Rì rào, rì rào"

Tiếng gió biển đã thổi qua các hàng dừa thưa, mặt trời hoàng hôn cũng đã buông xuống để lại một buổi biển đêm với những âm thanh sóng biển, tiếng gió và lá cây "xào xạt".

Khả Nghiêm cùng với đám bạn ồn ào vừa cười vừa nói:

- Oa! Tuyệt thật! Đến đây hai ba lần rồi mà chưa bao giờ đi nhiều người như thế này!

- Vui thật! À mà Khả Nghiêm, nhân tiện mày thấy ở đây có ai được thì chọn đại một anh đi, ở đây nhiều trai đẹp ghém! - Một người trong đám bạn lên tiếng.

Khả Nghiêm lập tức bĩu môi trả lời:

- Uầy! Tao không thèm đâu! Yêu đương làm cái quái gì cho mệt!

- Ê! Không muốn yêu hay không có ai yêu? Haha! - Người bạn đó tiếp tục hỏi.

Khả Nghiêm lập tức nói đùa theo:

- Hmm... Cả hai! Haha!

Rồi cả đám cứ nói chuyện vô cùng ồn ào và náo nhiệt, ở một phía nào đó, Vi Thanh và Tịch Vũ, hai người họ chỉ ngồi im lặng, thấy quá ồn ào, không chịu nổi nên Vi Thanh đứng dậy khỏi ghế, nói:

- Mọi người tiếp tục chơi đi! Tôi vào trước!

- O! Chị? - Tiểu Nghiêm thắc mắc.

Rồi Vi Thanh bước đi về khách sạn, Tịch Vũ thấy vậy cũng rào bước đi theo sau cô.

- --

Trong phòng:

- Em sao vậy? - Tịch Vũ đến gần cô hỏi.

- Em không sao, chỉ tại em không thích nơi đông người và ồn ào thôi.

Đột nhiên Tịch Vũ nhìn vào mắt cô hỏi:

- Em nhớ nơi này không?

Vi Thanh đương nhiên là hiểu ý của anh muốn nói tới vấn đề gì, chắc chắn là lần đụng chạm đêm đó, cô liếc nhìn sang hướng khác, gò má bắt chợt ửng hồng.

Rồi anh lấy hai tay đặt lên vai cô, đè cô nằm trên gối.

"Ây ya!"

- Chúng ta ôn lại kỉ niệm cũ đi!

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: (H+)

Rồi anh lấy hai tay đặt lên vai cô, đè cô nằm trên gối.

"Ây ya!"

- Chúng ta ôn lại kỉ niệm cũ đi!

"Kỷ niệm?"

Rồi anh ta lấy tay nâng cằm cô đưa lên, hôn lấy đôi môi của cô, từng chút từng chút, chiếc lưỡi đã động đậy bên trong miệng của cô, đầu lưỡi hai người chạm nhau, trao cho nhau những mật ngọt nồng nàn.

Cô cuối cùng cũng đã hiểu, đã hiểu rằng thứ "kỷ niệm" mà anh ta nói có nghĩa là gì. Cô cũng không ngờ rằng "kỷ niệm" mà anh nói lại là chuyện đó.

Cô lấy tay nắm lấy hai cổ áo của anh mà kéo xuống, cô cũng chủ động gỡ từng chiếc cúc áo sơ mi của anh ta ra, kéo áo xuống đến hết nửa lưng. Thấy Vi Thanh chủ động như thế, anh ta càng hưng phấn, anh bỏ môi cô ra, hai tai vuốt nhẹ từ cổ xuống vai tiện thể kéo hai dây áo của cô xuống, rồi cả chiếc váy, từng lớp vải bên ngoài đều được lột sạch, để lại một thân thể nõn nà. Anh ta cũng phải công nhận rằng dù Vi Thanh đã từng sảy thai nhưng cơ thể không khác nào những cô gái 18 cả, vòng eo con kiến của cô vẫn trắng trẻo và không để lộ một nếp nhăn, hai vòng còn lại phải khiến cho người ta thật ngỡ ngàng.

- Cơ thể em đẹp phết nhỉ?

Cô nghe thấy vậy mới hỏi anh:

- Bộ anh nghĩ cơ thể em xấu lắm à? Giống bà già 80 lắm sao?

- Ủ! Em cảm rằm y như 80 tuổi vậy đó! Lo làm tiếp chuyện tốt của mình đi.

- ---

"Ấn... nhẹ một chút... ần."

Anh ta vẫn không hề nhẹ nhàng, vẫn cứ kịch liệt hoạt động thân dưới, má cô bây giờ đã có thể thấy rõ một màu đỏ hồng, đôi mắt u mê nhìn vào anh ta, anh ta không giảm lực nhưng mà cảm giác của cô lúc này dù có hơi đau nhưng thực sự rất thoải mái, nó khác lắm, rất khác với lần đầu ấy, miễn cưỡng và đau đớn.

"Ư... ư ư..."

Cô nhắm hai mắt lại, hai tay ôm lấy đầu của anh kéo mạnh xuống cổ, anh ta dùng hai tay vuốt nhẹ từ eo xuống mông, làm cho cô được kích thích và rên nhẹ, cô vẫn không dám phát ra âm thanh lớn, cũng chỉ "ư.. ần.." nhỏ trong miệng.

Tiểu huyết của cô càng ngày càng khó chịu, những dịch thủy chảy ra làm cho nam vật ra vào dễ dàng hơn, càng ngày càng thúc mạnh, càng sâu, cô bắt đầu thở gấp, thanh quản đã khô lại và còn phát ra âm rên nho nhỏ, mồ hôi của anh rơi xuống má cô... nóng, rất nóng, cơ thể hai người đang tỏa nhiệt vô cùng. Cô đã không chịu được nữa, hai chân đã bắt đầu kẹp chặt vào lưng anh, ngón tay không ngừng bám víu vào da thịt anh, anh hơi nhắm mắt nhưng không nói gì, vẫn động luật và khiến cho cô vô cùng tê liệt mà không thể nào kiềm chế được nữa mà kêu lên " Ần... ah..."

Đêm đó hai người đã trải qua khoảnh khắc vô cùng kịch liệt ở cạnh nhau, tình trường kéo dài mấy tiếng đồng hồ với nhiều trận khác nhau, cơ thể nóng rất và mềm nhũn, cô đang xác định trong đầu mình là chắc ngày mai không thể đi đứng như bình thường được nữa rồi.

- -----

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Âm thanh rùng rợn

Rồi những ngày vui chơi cũng phải kết thúc, Tịch Vũ cũng đã đi sang nước ngoài để giải quyết công việc. Vĩ Thanh cùng với Khả Nghiêm quay trở về nhà.

Chưa đầy một tuần sau đó, Khả Nghiêm nhận được thông tin tuyển nhận sinh viên du học của một trường đại học có danh tiếng ở Paris, nên cô đã đi qua bên đó để học và tự lo tương lai cho mình.

Lúc này, chỉ còn một mình Vĩ Thanh ở trong căn biệt thự rộng lớn đó. Tối hôm đó, vào lúc nửa đêm, khi cô đang ngủ mơ màng trong chiếc chăn ấm áp, bỗng nhiên đèn ngủ trong phòng bỗng nhiên chớp rồi tắt, hiện tượng lạ đó cứ lặp đi, lặp lại rồi ngừng, đèn sáng như bình thường. Nhưng sự bình thường ấy không kéo dài được bao lâu cho đến khi chiếc rèm cửa sổ phòng cô đột nhiên bay phấp phới, cánh cửa sổ đột nhiên bị ai đó qua kéo lại tạo ra những âm thanh "rột...rột..." và tiếng gió từ ngoài luồng vào trong phòng.

"Vĩ vu... vĩ vu..."

Âm thanh đó khiến cho cô chợt tỉnh giấc, cô mở mắt ra, toàn thân cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo mặc dù đã đắp chăn, thế nhưng cảm giác lạnh ấy không hề giống như tự nhiên chút nào, mà nó vô cùng ớn lạnh, mang đến cho con người ta cảm giác rất sồn gai ốc, và bây giờ da gà của cô đã nổi lên từng con... từng con khi cô bất giác扯 chiếc rèm cửa sổ kia lại một lần nữa... phát phơ trong gió.

Cô tự an ủi lòng mình là do cô quên đóng cửa sổ và do gió thổi vào khiến cô lạnh mà thôi. Rồi cô dốc hết can đảm của mình, hít một hơi thật sâu, lồm xồm ngồi dậy, đặt chân xuống giường, đếm từng bước đi và đồng thời tim cô như muốn văng ra khỏi lồng ngực, nó cứ "thình thịch... thình thịch..."

Rồi cuối cùng cô cũng bước tới chỗ cái cửa sổ, cô lấy cánh tay đưa ra luồng không khí lạnh lẽo ấy để kéo cửa sổ lại. "Rột....rột...", khi chiếc cửa sổ được đóng lại thì cô cứ tưởng sẽ được ngon giấc nhưng... bỗng nhiên có một âm thanh gì đó vọng lại bên tai, âm thanh đó không xa, đủ để cô xác định lại hướng xuất phát của âm thanh đó chính là ở dưới lầu, chính xác hơn là sân sau của khu biệt thự

Bạn đang đọc truyện *Tương Phùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

